

De afdeling buitenland van de NPV tot 1973

Voor 6 januari 1973 bestonden in Nederland vier organisaties, t.w. de 'open' NPV (Vereniging de Nederlandse Padvinders), de 'gesloten' KV (Katholieke Verkenners), het 'open' NPG (Nederlandse Padvindsters Gilde) en de 'gesloten' NG (Nederlandse Gidsen).

NPV en KV waren verenigd in de Nationale Padvinders Raad onder voorzitterschap van Prins Bernhard als Koninklijke Commissaris van beiden. De NPG en de NG vormden samen de Nationale Padvindsters Raad. Deze Raden waren erkend door resp. WOSM en WAGGGS. Alle vier onderhielden hun internationale contacten op eigen wijze, waarbij de katholieke bewegingen zich meer richtten op katholieke buitenlandse organisaties. Aan de Wereld Conferenties WAGGGS en WOSM namen afgevaardigden van de Raden deel en kwam men met één Nederlands standpunt naar voren.

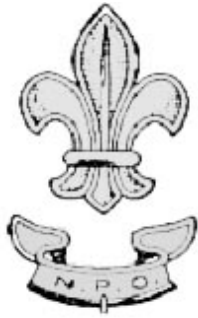
Ik heb altijd voor de Afdeling Buitenland van de NPV gewerkt en kan daarom slechts een poging tot verslag doen van wat zich in de NPV afspeelde op internationaal gebied. Het zal bij de KV, het NPG en de NG niet veel anders geweest zijn.

SCOUTING INTERNATIONAAL

In Hoofdstuk 1 van mijn boek THE UNDAUNTED wordt beschreven hoe Scouting, bedoeld voor de Britse jeugd, zich over de gehele wereld verspreidde. Dit tot grote verbazing van Baden-Powell. In het begin van de twintigste eeuw bestond er geen jeugdwerk. Wel waren er wel - meestal kerkelijke - instanties die iets voor de jeugd deden maar daardoor waren het beslist nog geen jeugdbewegingen die aan jeugdwerk deden. Om die organisaties, bv de BOYS BRIGADE, wat aantrekkelijker te maken ontwierp B-P zijn systeem van het buitenspoor, dat hij Scouting noemde. Hij vatte dit samen in SCOUTING FOR BOYS en het kwam voor hem als een verrassing dat dit boek, dat aanvankelijk in aflevering verscheen, gekocht en gebruikt werd ook door jongens die geen lid waren van de genoemde organisaties. Om de zaak niet uit de hand te laten lopen werd B-P als het ware genoodzaakt om de (Britse) SCOUT ASSOCIATION op te richten. Dat was zeker zijn bedoeling niet geweest. Toen hij ook nog ontdekte dat zijn systeem ook in andere landen ingang vond, was zijn verbazing compleet. In genoemd hoofdstuk wordt uiteengezet hoe Scouting Internationaal werd en hoe tijdens de 2^e Internationale Conferentie te Parijs in 1922 de Wereld Organisatie werd opgericht en wat de vele gevolgen daarvan waren, die ook nu - internationaal - nog doorwerken.

NEDERLAND. 1909 - 1922

De eerste scouts die ooit op Nederlandse bodem werden gesignaleerd waren zeven Engelsen van de 16th Oxford groep. Onder leiding van hun Hopman Bernhard Blythe fietsten zij van Oxford naar Hull en gingen daar aan boord van een schip dat ze naar Rotterdam bracht. Van 4 tot en met 17 augustus trokken zij van Rotterdam, via Den Haag, Amsterdam en Nijmegen naar Tilburg. Van deze laatste plaats gingen zij in zuidelijke richting naar Antwerpen om vervolgens het vasteland via Rotterdam weer te verlaten. Onderweg gaven zij demonstraties die veel belangstelling trokken

Niet zo lang na hun vertrek werden twee Nederlandse scouting organisaties opgericht: de NPO (*Nederlandsche Padvinders Organisatie* - Amsterdam 07/01/1911) en de NPB (*Nederlandsche Padvinders Bond* - Den Haag 10/03/1912)

Waarom twee?

Van 1899 tot en met 1902 woedde in Zuid Afrika de Boeren oorlog. De Boeren republieken Transvaal en Oranje Vrijstaat verdedigden hun onaf-

hankelijkheid tegen het Britse Imperium dat toen op het hoogtepunt van zijn macht stond - en daar toen prompt overheen ging. Ten koste van veel moeite en onverwacht hoge verliezen slaagden de Britten er in de Boeren - die feitelijk bewapende burgers waren en geen leger hadden - te overwinnen. De Boeren of Afrikaners, zoals bekend, spreken Afrikaans. Dit was een eigen ontwikkeling van het oude Nederlands dat gesproken werd in de periode waarin de Nederlandse Verenigde Oost Indische Compagnie de Kaapkolonie had gesticht (1852). Tijdens hun strijd met de Britten hadden de Boeren de sympathie van de Nederlanders, die behoorlijk anti-Brits werden. (1)

Toen Scouting in Nederland bekend werd (1910) waren er dus nog steeds groeperingen die deze anti Britse gevoelens koesterden en wier nationalisme bovendien ook sterk ontwikkeld was. Uit die kringen kwamen diegenen die de NPB oprichtten. Ook zij zagen het belang van Scouting voor de jeugd maar waren niet bereid het gehele systeem van Baden-Powell over te nemen. Het was te Brits en bovendien was B-P, als verdediger van Mafeking en (later) commandant van de South African Constabulary niet bijster populair. Ze accepteerden bepaalde elementen, voegden er andere aan toe en overgoten het geheel met een sterk nationalistisch sausje. Zo kenden zij b.v. het patrouillesysteem niet.

CONTACTEN MET LONDEN

Het valt dus sterk te betwijfelen of de landelijke leiding van de NPB contacten onderhield met B-P. De NPO echter nam Baden-Powells 'Spel van Verkennen' wel over met hier en daar een kleine aanpassing aan de landelijke omstandigheden en dit deed de NPV later ook.

Op 11 december 1915 fuseerden de NPO en de NPB en ontstond de Nationale Scouting Organisatie De *Vereeniging De Nederlandsche Padvinders* die bekend zou worden onder de - niet geheel logische - afkorting NPV. (2) (De NPV ging op 6 januari 1973 op in Scouting Nederland.) Men gebruikte zijn SCOUTING FOR BOYS al werd dit pas jaren later, in 1924, door de befaamde Hopman Jan Schaap vertaald en uitgegeven onder de titel HET VERKENNEN VOOR JONGENS

HET INTERNATIONALE.

Van het Internationale, in de beginjaren van Scouting, moet men zich niet te veel voorstellen. In alle scoutingorganisaties, die in landen buiten het Britse Rijk ontstonden, was B-P's prestige en populariteit dermate groot dat hij beschouwd werd als de onbetwiste leider van de zich langzamerhand ontwikkelende Wereldbeweging. Men vroeg hem om raad en toelichting. In het begin zal het contact wel hoofdzakelijk schriftelijk zijn geweest.

De NPO en later de NPV waren uiteraard niet de enigen die een beroep deden op B-P. Ook jonge organisaties in andere landen deden dit en al spoedig was het Hoofdkwartier van de Britse Scout Association (toen Imperial Headquarters genoemd) genoodzaakt een - aanvankelijk uit één persoon bestaande - afdeling op te zetten die brieven uit het buitenland beantwoordde.

Anders dan nu werd er in het begin van de twintigste eeuw en de beginjaren van Scouting niet zo veel gereisd. Auto's bestonden nog amper en vliegtuigen in het geheel nog niet. Zelfs de fiets was toen nog een luxe voor de welgestelden. Het verkeersnet bestond nog hoofdzakelijk uit zand-, grind of puinwegen. De hoofdwegen tussen de steden en dorpen waren in het gunstige geval bestraat met keien. Op rivieren en kanalen voeren stoomschepen die passagiersdiensten onderhielden tussen de aanliggende plaatsen. Er was een zeer uitgebreid netwerk van stoomtramdiensten en er was natuurlijk een spoorwegnet dat ook buitenlandse verbindingen bood. Er waren in die tijd mensen die amper hun buurt, laat staan hun dorp of stad uitkwamen. Bovendien was het reizen duur en was het binnenlandse en zeker het buitenlandse reizen nog voorbehouden aan de rijke bovenlaag van de bevolking. De telefoon stond nog in de kinderschoenen.

Dat af en toe een NPO leider, die voor zaken in Londen moest zijn (wat toen toch al een hele onderneming was) dit combineerde met een bezoekje aan B-P en het IHQ, zal wel zijn voorgekomen. Verkenners en Voortrekkers zullen voor en kort na de Eerste Wereld Oorlog (1914-1918) amper buiten de grenzen zijn gekomen. Er zat ook nog een financieel kantje aan de zaak. Onder het motto: 'Iedereen betaalt voor zijn eigen hobby' werden (tot ver na de Tweede Wereldoorlog) binnen- en buitenlandse reis- en verblijfskosten kosten door de Beweging niet vergoed. Men moest wel in staat zijn het reizen zelf te bekostigen. Hoogstens, als men officieel werd uitgezonden, was er een tegemoetkoming in die kosten. Iets dat tot het ontstaan van Scouting Nederland (1973) gehandhaafd bleef. Bovendien was daar de kwestie van talenkennis. De doorsnee Nederlanders kreeg in die beginperiode nog geen schoolopleiding waarvan het leren van vreemde talen deel uitmaakte. Dat was voorbehouden aan de meer welgestelden. Bovendien was voor 1918 was de 2^e taal in Nederland het Duits. Slechts weinigen leerden daarnaast ook nog Engels.

Het gevolg was dus dat het meestal steeds dezelfde waren die het Nederlandse scouting in het buitenland vertegenwoordigden.

VOORZICHTIG OP WEG NAAR HET INTERNATIONALE SCOUTING.

Intussen groeide en bloeide Scouting in vele landen. In hoeverre bestonden er voor de Eerste Wereldoorlog (1914-1918 - Nederland neutraal) banden tussen de organisaties? Er is niet veel van bekend doch men kan zich voorstellen dat de leidinggevenden elkaar wel eens ontmoet zullen hebben en dan waarschijnlijk in Engeland, het Mekka voor alle Padvinders.

NATIONALISME.

Het kan niet worden ontkend dat, toen B-P zijn systeem ontwikkelde, hij dit deed voor de Britse jongens die hij via dit additionele ontwikkelingssysteem wilde helpen bij hun opvoeding tot goede Britse staatsburgers die het machtige Empire zouden kunnen dienen. Het Britse Scouting had toen dan ook vele typisch nationalistische trekjes. Deze werden, in aangepaste vorm, overgenomen door de andere nationale organisaties die voor 1914 in andere landen ontstonden.

Het nationalisme was toen heel gewoon en in alle landen werd het gecultiveerd, gepropageerd en hoog gehouden. "Wij" waren toch altijd zoveel beter als "Zij". Dit nationalisme leidde dan ook tot het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) waarin Nederland neutraal kon blijven. Opgezweept door nationalistische gevoelens (en propaganda) juichte de achterblijvende bevolking de mannen en jongens toe die - luid zingend - afmarcheerden om het karweitje voor Vorstenhuis en Vaderland even te klaren. De Kerken - in alle landen - zegenden de wapens en verklaarden met stelligheid dat God aan de kant van hun land zou staan en het zonder meer de overwinning zou schenken. Waar het op uitdraaide was een verschrikkelijk bloedbad dat - toen - in de geschiedenis van de mensheid zijn weerga nog niet kende. Duizenden jongeren kwamen om in de ellende, modder en kou van de slagvelden en zij werden letterlijk geofferd op het Altaar van het Nationalisme.

Dit opende de ogen van diverse mensen die begonnen te beseffen dat het anders moest, dat overdreven nationalisme alleen maar tot rampen kon leiden en dat er iets tegen ondernomen diende te worden. Daaronder was ook Baden-Powell. Hoewel van huis uit een militair, die toch aan verschillende gewapende conflicten had deelgenomen, kwam ook hij onder de indruk van de nodeloze slachtpartij van een omvang die nooit eerder in de geschiedenis was voorgekomen. Hij kreeg medestanders onder de leiders. Het roer werd omgegooid en langzaam maar zeker werd Scouting op een koers gebracht die zich afkeerde van het enge nationalisme en langzaam maar zeker, zeer voorzichtig op weg ging naar de meer internationaal ingestelde Wereldbroederschap van Padvinders, waarin iedereen gelijk zou zijn. Volgens artikel 4 van de oorspronkelijke Padvinderswet kwam het er dan ook op neer dat: *Een Scout is een Vriend voor allen en een Broeder voor alle andere Scouts onverschillig de nationaliteit, de godsdienst, de taal, de huidskleur of het ras van de ander.*"

In de maatschappij van dat moment was B-P dus opnieuw zijn tijd heel ver vooruit. Onder degenen die ook na de Eerste Wereld Oorlog nog aan het nationalisme bleven hangen, was hij niet geliefd. In de Beweging echter wist hij het merendeel van de leiders van alle nationaliteiten aan zijn kant te krijgen. Slechts enkelen wendden zich

van hem af en dat was het begin van de eerste z.g. dissidente organisaties die hier en daar in diverse landen ontstonden.

Als eerste schrede op de weg naar de Wereldbroederschap werd door de Britse Beweging de Eerste Wereldjamboree georganiseerd. In juli 1920 werd het tentenkamp opgezet in Richmond Park bij Londen en werden demonstraties gehouden in de hal Olympia in Londen. Uit 34 landen (3) kwamen 8000 scouts samen. De eerste welpen presenteerden zich. Baden-Powell werd uitgeroepen tot 'Chief Scout of the World'.

Hij riep op 29 en 30 juli 1920 de Contingent leiders bijeen voor een vergadering die bekend zou worden als de Eerste Internationale Conferentie. Hij ontvouwde zijn plannen tot Internationalisering van de Beweging. "If it be your will, let us go forth from here fully determined that we will develop, among ourselves and our boys, a comradeship through the worldwide spirit of the Scout Brotherhood, so that we may help to develop peace and happiness in the world and goodwill among men."

In hoofdstuk 1 van mijn boek THE UNDAUNTED is beschreven hoe dit leidde tot de oprichting van het Internationale Bureau, de Internationale Conferentie en het Internationale Comité. Tegenwoordig Wereldbureau, Wereldconferentie en Wereldcomité.

AFDELING BUITENLAND VAN DE NPV.

De buitenlandse contacten werden onderhouden door het Nationale Hoofdkwartier in Den Haag. Aanvankelijk zal dit beperkt zijn gebleven tot alleen correspondentie met Londen. Waarschijnlijk geen dagtaak, maar toen de 1ste Jamboree van 1920 zich aankondigde moest er al meer gedaan worden om de reis- en het verblijf van het NPV contingent te organiseren. De contingentleider nam deel aan de onverwachte 1ste Internationale Conferentie die door B-P werd belegd. Vervolgens keerde hij naar Den Haag terug met de vele voorstellen van B-P en moesten deze grondig besproken worden. Dit zal zeker veel werk hebben veroorzaakt. Beroepskrachten waren er waarschijnlijk niet.

NEDERLAND 1922 - 1940.

Van 22 tot 29 juli 1922 kwamen in Parijs de afgevaardigden van alle bestaande nationale organisatie opnieuw bij elkaar. Dit werd de Tweede Internationale Conferentie. Hier werden besluiten genomen die in hoofdstuk 1 van THE UNDAUNTED staan vermeld. De Wereld Organisatie werd toen opgericht. In alle Nationale Scouting Organisaties werd een op gelijke voet georganiseerde Afdeling Buitenland opgezet wat het contact onderling en met het Internationaal Bureau bevorderde.

De Afdeling Buitenland van het NHK-NPV groeide van de éénmanszaak van voor 1920 uit tot een echte afdeling onder leiding van een persoon die - na de reorganisatie van 1926 - bekend stond als de AHKC-B. (Assistent Hoofdkwartier Commissaris - Buitenland).

De taak van de AHKC-Buitenland was:

- Leiding geven aan zijn Afdeling in Den Haag,
- Het onderhouden van het contact met het Internationaal Bureau en de buitenlandse organisaties,
- Het vertegenwoordigen van de eigen organisatie op de Internationale (nu Wereld) Conferenties,
- Het aan de eigen organisatie verstrekken van informatie over het Internationale karakter van de Wereld Beweging.
- Het verzamelen en uitwerken van feiten materiaal gebaseerd op de in het buitenland opgedane ervaringen.
- Het verzorgen van de onderdelen "Internationaal" en "Geschiedenis van de Beweging" tijdens de Gilwell Cursussen.
- Het - in samenwerking met de Afdeling Training - samenstellen van de Jamboreetroepen en het selecteren van de leden hiervan. (In feite kwamen hiervoor alleen verkenners 1^e Klasse en Kroonverkenners in aanmerking mits de ouders het konden betalen.)

Maar de AHKC-B kon delegeren. Ieder District, vooral die van de grote steden, kende n.l. zijn Assistent Districts Commissaris - Buitenland (ADC-B).

De taak van de ADC-Buitenland was:

- Het onderhouden van het contact met de Afdeling Buitenland in Den Haag.
- Buitenlanders, die zijn district bezochten, ontvangen en begeleiden.
- Troepen en individuele leden, die naar het buitenland wilden met raad en daad ter zijde te staan en ze begeleiden op de internationaal voorgeschreven wijze - dus via het NHK te Den Haag - voor het verkrijgen van toestemming en de benodigde documenten.
- Het propageren - in het district - van het Internationale karakter van de Beweging bv tijdens de districts basistrainingen voor leiders en het bijbrengen van de Geschiedenis van de Beweging.

Het Nationale Hoofdkwartier NPV, in Den Haag, werd dus uitgebreid met een Afdeling Buitenland. Tijdens de reorganisatie van 1926 werd overgenomen en ingevoerd de Britse "POR" = "Policy, Organisation and Rules". Deze Spelregels waren door de reeds genoemde Jan Schaap zo goed als letterlijk uit het Engels vertaald en slechts hier en daar aangepast aan specifieke Nederlandse omstandigheden. Dit was in meerdere landen het geval en het had - internationaal gezien zeker - zijn grote voordelen. Iedereen hanteerde nu immers dezelfde regels.

Alle onderlinge contacten en de verbindingen met Internationaal Bureau in Londen en de Buitenlandse Organisaties zouden uitsluitend lopen via de Afdelingen Buitenland.

Troepen, voortrekkersstammen, individuele leiders of scouts die een reis wilden maken naar het buitenland dienden dit vooraf te melden aan hun districtshoofdkwartier; dus de ADC-B. In het - aanvankelijk sporadisch - voorkomende geval dat zo'n reis werd ondernomen door een hele troep stelde de ADC-B zich op de hoogte van het feit of de troep financieel in staat was de reis en het verblijf te bekostigen en of de

leiding in staat was de verantwoordelijkheid voor de onderneming op zich te nemen (talenkennis, kampeer ervaring etc.) Ook bij reizen te ondernemen door individuele leiders of scouts moest de ADC-B ingeschakeld worden. Had deze de zaak in orde bevonden, dan werden de gegevens doorgegeven aan de Afdeling Buitenland in Den Haag. Deze nam contact op met de Afdeling Buitenland van het land van bestemming. Eventuele uitnodigingen werden gecontroleerd. Werd alles in orde bevonden dan werd de troep of het individu voorzien van de voorgeschreven, door het Internationale Bureau (Nu Wereldbureau) uitgegeven standaard International Letter of Introduction. Bij aankomst in het andere land - ook al was het voor een kort of lang verblijf - diende de houder van de Letter of Introduction zich te melden bij of het NHK van dat land of het dichtstbijzijnde Districtshoofdkwartier (de ADC-B). Deze voorzag het document dan van een stempel en pas als dit was gebeurd werd de bezoekende Scout in dat land als Scout erkend, kreeg men toegang tot officiële kampeerterreinen en hostels en werd men geholpen bij het leggen van contacten, zo die er nog niet waren.

Het uniform of de nationale lidmaatschapskaart (met foto en jaarzegel) waren in dat geval dus niet genoeg. Het was zelfs zo dat, als men arriveerde zonder de International Letter of Introduction en men contact zocht met bv een groep of een district deze heel beleefd de boot afhielden en geen medewerking verleenden. Men werd niet erkend.(4)

Er was, het werd reeds gemeld, voor de Tweede Wereldoorlog (1939-1945) niet zoveel Internationaal Verkeer. Zeker voor 1940 was dit alleen maar weggelegd voor de welgestelden. Daar waren natuurlijk de Wereldjamborees. De 2^e in Ermelunden, Denemarken in 1924, in 1929 in Arrowpark bij Birkenhead in Engeland, in 1933 in Gödöllő in Hongarije. Iedere groep mocht kandidaten stellen. Hieruit werd door het district een keuze gemaakt en deze werd aangemeld bij de Afdeling Buitenland. Deze en de Afdeling Training, maakte hieruit weer zijn keuze en zo werden de Jamboree troepen geformeerd en uitgezonden.

Wie kwamen in aanmerking? Niet iedereen. Er werd streng geselecteerd. Feitelijk kwamen alleen Verkenners Eerste Klasse en/of Kroonverkenners in aanmerking. Maar dan nog. Voor en na de Tweede Wereldoorlog betrof Scouting (en Guiding) de leden hoofdzakelijk uit de z.g. 'middenklasse' met slechts enkele jongens uit de 'welgestelde' of 'hoogste' klasse en een hoogst enkele uit de z.g. 'arbeidersklasse'. De grote vraag was dus of de ouders van de geselecteerden de kampgelden konden betalen. Bovendien moest meestal een nieuwe uniform worden aangeschaft want men moest er keurig bijlopen en een goede indruk maken op de andere deelnemers. In sommige districten waren er speciale fondsen die verkenners, waarvan de ouders het beslist niet konden betalen maar hun zoons wel in aanmerking kwamen, toch instaat stellen om deel te nemen aan de Jamboree.

Wel konden Nederlandse jongens massaal deelnemen van de 5^e Wereldjamboree die in 1937 werd gehouden in Vogelenzang. Dit kamp had grote invloed op het Neder-

landse Scouting. Zowel voor, tijdens als na afloop. Scouting stond in het middelpunt van de belangstelling. De propaganda was uitstekend, er was geen Nederlander die niet op de hoogte was en het Jamboreelied niet kende. De radio en de pers stonden er bol van. (Hoe anders was dit in 1995)

Afgescheiden groepen wilden deelnemen en keerden terug naar de NPV. Bij honderden stroomden de nieuwe leden toe. Bovendien werd de bevolking geconfronteerd met het internationale karakter van Scouting. Men was niet gewend veel buitenlandse padvinders te zien. Ook de NPV-leden zelf niet. Nu zag men ze bij honderden, vooral in de straten van Amsterdam, Den Haag, Leiden en Haarlem. Behalve een handvol (pinda) Chinezen of wat Aziatische zeelieden zag men in die tijd feitelijk nooit gekleurde mensen en nu liepen daar ineens velen rond in scouting uniformen. Ze hadden bekijks en het was een goede propaganda voor het internationale aspect van de Beweging.

De versterkte Afdeling Buitenland had het er maar druk mee en was volop betrokken bij de voorbereidingen van het grote kamp.

NEDERLAND 1940 - 1944.

Op 10 mei 1940 trokken Duitse troepen ons land binnen. Een Duitse bezetting volgde. Aanvankelijk werd scouting met rust gelaten en werd getracht de padvinders en padvindsters er toe over te halen zich aan te sluiten bij de "Nieuwe Tijd", dwz de Nationale Jeugdstorm, de jeugdorganisatie van de Nationaal Socialistische Beweging van Anton Mussert.

Slechts een handvol liet zich overhalen en trad - onder veel vertoon - toe tot de Jeugdstorm. Toen het verder niet lukte werden de jongens en meisjes organisaties op 2 april 1941 verboden en ontbonden en werden alle bezittingen in beslag genomen en overgedragen aan de NJS of de Duitse Hitler Jugend. Het voortzetten van Beweging in welke vorm dan ook werd strafbaar. Inclusief het dragen van uniformdelen, stof insignes, metalen speldinsignes op burgerkleding en zelfs de padvindersriem. Over hoe het - illegaal - verder ging zou veel te schrijven zijn, doch het valt buiten het kader van dit artikel. Wat het Internationale betreft. Er werden veel geallieerde vliegtuigen boven Nederland neergehaald. Soms werden bemanningsleden uit Duitse handen gehouden en ondergebracht op tijdelijke adressen vanwaar zij dan in zuidelijke richting werden doorgegeven om - als alles goed ging - weer op hun basis in Engeland terug te keren. Het is voorgekomen dat scouts onder hen samen met Nederlandse scouts, die in het Verzet dienden, op 23 april St Jorisdag vierden en samen de eens afgelegde Belofte herhaalden.

NEDERLAND 1945 - 1973.

DE BEVRIJDING.

In september 1944 begon de trage Bevrijding van Nederland vanuit het zuiden. Maastricht werd door de Amerikanen bevrijd. Britse, Poolse en Amerikaanse luchtlandingen vonden plaats in Brabant, bij Nijmegen en rond Arnhem. Britse en Canadese troepen trokken uit België ons land binnen en via Eindhoven naar Nijmegen. Soms nog voor de gevechten voorbij waren verschenen dan weer de eerste padvindders in uniform op straat en gingen aan het werk. Meestal hulpverlening aan de bevolking doch vaak ook aan de Bevrijders. Scouts konden kaart lezen! Sommigen hadden zich speciaal toegelegd op het Engels. Onder de Bevrijders waren ook vele scouts en die wisten wat de Nederlandse scouts voor ze konden doen, nl optreden als gidsen of zelfs als tolken. Er werd volop gebruik van gemaakt.

Nijmegen was van september 1944 tot april 1945 'frontstad' en lag voortdurend onder vuur van de Duitse artillerie. De bevolking werd dan ook geëvacueerd op hen na die onmisbaar waren om de stad nog enigermate op gang te houden. Onder de achterblijvers waren ook de oudere verkenners en voortrekkers, die allerhande diensten verrichtten zowel voor de stad (bv post bezorging) als voor de krijgsmachten.

Zowel de NPV als de Katholieke Verkenners (KV) openden, toen de eerste straat gevechten voorbij waren, in het verwoeste Nijmegen voorlopige Nationale Hoofdkwartieren, die in eens "heel veel Buitenland" om zich heen hadden want onder de Bevrijders bevonden zich heel veel Britse en Canadese leiders en voortrekkers. Er bestonden zelfs voortrekkerstammen in die legers. Daar de fronten tot april 1945 vlak bij Nijmegen lagen kregen de mannen wel eens verlof om hun vertier in de verwoeste stad te zoeken. Er werd dan ook een Internationale Scout Club gevestigd waar Britten, Canadezen, Polen en Nederlanders elkaar konden ontmoeten. Er zijn daar relaties aangeknoopt die tientallen jaren - zelfs tot op de dag van vandaag - hebben standgehouden.

De tijdelijke Afdeling Buitenland kon via de Britse en Canadese Veldpost weer contact maken met het Internationale Bureau in Londen. En er konden op de duur, ook door de medewerking van de Britten, bezoeken worden gebracht aan dit Bureau. Een plaatsje in een transportvliegtuig naar Londen kon wel eens geregeld worden. Bovendien waren veel leiders, voortrekkers en oudere verkenners als tolken en gidsen ingedeeld bij de Britten en Canadezen en kwamen zij op die manier wel in België waar zij de Internationale Scout Clubs van Antwerpen en Brussel konden bezoeken en/of contact maakten met de Belgische Scouts, bv in Oostende. Ook trokken zij in april 1945 met de onderdelen Duitsland binnen en kwamen daar in contact met de vele vluchtelingen uit Oost-Europa waaronder weer veel scouts die later bekend zouden worden als de Displaced Persons (DP) Scouts en nog later als de Exil Scouts. Zoals gezegd, er was opeens heel veel 'buitenland'.

NEDERLAND EN BSWE EN DE CANADESE DISTRICTEN IN DUITSLAND.

Toen op 8 mei, 1945 om 8 uur 's middags de Duitsers de strijd stakten en zich overgaven, waarmede de Tweede Wereldoorlog wat Europa betrof was afgelopen, werd West-Duitsland officieel verdeeld in drie zones; de Britse in het noordwesten, de Franse in het zuidwesten en de Amerikaanse in het zuiden. De geallieerde bezettingstroepen werden in garnizoenen gelegerd. Men verbleef meer op vaste plaatsen en de voortrekkersstammen bouwden hun activiteiten uit. Naderhand mochten eerst de officieren en later de onderofficieren hun families laten overkomen. Voor hen werden hele dorpen uit de grond gestampt. Zo ook de stad Elizabethtown, naderhand ook bekend als Rheindahlen HQ, tussen Mönchengladbach en Roermond. Dit was een volledig Britse stad niet alleen met kazernes en werkplaatsen maar ook woonhuizen, scholen, bioscopen, winkels etc. etc. Zelfs Engelse brievenbussen en telefooncellen. Er kwamen dus ook kinderen. Scouting werd bevorderd en om de voortrekkersstammen ontstonden volledige groepen. Er dienden nog steeds Nederlanders bij de Britten en bij de Canadezen die zich hadden gevestigd in het Roergebied rondom Soest bij Dortmund. De Scouts onder hen maakten deel uit van de voortrekkersstammen en werden zo betrokken bij het ontstaan van British Scouts in Western Europe en het Canadese Red Patch District. Sommigen werden aangesteld als 'liaison scouters' tussen de Britten en Canadezen en de Afdeling Buitenland van het NHK-NPV, dat zich na 5 mei 1945 weer vestigde in het bevrijde Den Haag. Er ontstonden nauwe banden tussen het NHK - Afdeling Buitenland en de Scout HQ BSWE in Elizabeth Town en Red Patch HQ in Soest.

Amsterdam - als minst verwoeste stad in Nederland - werd (1945) door het Canadese leger uitverkoren als 'leave centre' waar de militairen uit Duitsland hun verlof konden doorbrengen. Dat gaf aanloop op het Districtshoofdkwartier en de ADC-Buitenland had het er maar druk mee. De voortrekkers werden ingeschakeld om de gasten bezig te houden.

Maar ook in de grensstreken zouden relaties ontstaan tussen Nederlandse groepen en de Britse en Canadese over de grens. Een contact waarop de Afdeling Buitenland zo goed als geen greep had. Wat in Den Haag dus met argusogen werd bekeken en werd betreurd. Het Buitenland was plotseling zo erg dicht bijgekomen.

De periode na mei 1945 was de tijd van de wederopbouw en de algemene armoede. Het land was leeggeroofd en verwoest. Tegen lage, vooroorlogse lonen voor lange werkdagen (overwerk werd niet uitbetaald) moest het land weer op de been geholpen worden. Aanvankelijk was er niets, zelfs geen elektriciteit. Scouting maakte echter weer een bloei periode door. Honderden nieuwe leden meldden zich aan.

Na de Bevrijding kwam waren de scouts weer te voorschijn. Voor zover hun groeps huizen, die door de Jeugdstorm en de Hitler Jugend in gebruik waren genomen, de oorlog hadden overleefd werden die gereinigd en weer in bezit genomen. Achtergebleven materiaal van die Naziorganisaties werd in gebruik genomen, zoals bv tenten etc. maar ook de zwarte korte broeken van de HJ en de NJS en de kaki shirts van de HJ. De eerste luchtverkenner gebruikten de blauwe shirts van de NJS.

Daar alles leeggeroofd was moest men van de grond af aan weer beginnen. Evenals het NHK hadden ook de districtshoofdkwartieren soms nog niet eens briefpapier. Gelukkig dienden er vele scouts in de Binnenlandse strijdkrachten en wisten die vaak beslag te leggen op in Duitse kantoren achtergebleven schrijfmachines en andere kantoorvoorraden.

De Afdeling Buitenland had het druk. Voor al uit de Verenigde Staten en Canada kwamen aanbiedingen om bij de wederopbouw van Scouting behulpzaam te zijn. De Canadese Beweging had, nog tijdens de oorlog, het SCOUTING FOR BOYS in vele talen laten drukken. Deze boeken werden gratis ter beschikking gesteld en door de Canadese luchtmacht, eveneens gratis overgevlogen. Zo arriveerden er ook kisten vol met HET VERKENNEN VOOR JONGENS met rode en blauwe kaft. Verder ook ballen met gebruikte shirts en korte broeken maar ook kantoor materialen en insignes. (5)

De Nederlandse bevolking, na 5 jaar van de buitenwereld te zijn afgesloten, zocht contact met het buitenland. Ook in scouting waren er velen die met buitenlandse scouts, vooral in Groot Brittannië, Canada en de VS, wilden corresponderen. Dit Pen Pal systeem werd geregeld via de Afdelingen Buitenland van de desbetreffende Nationale Hoofdkwartieren. Men diende, via zijn ADC Buitenland, in Den Haag een aanvraag in en men kreeg een Pen Pal toegewezen. Wel werd er met nadruk op gewezen dat de correspondentie niet mocht ontaarden in een bedelpartij. Er was immers in eigen land van alles veel te weinig en de verleiding was groot.

Na 5 jaar gevangenschap in eigen land wilde vooral de jeugd wel eens naar het buitenland. Het reizen naar het buitenland was echter zo goed als onmogelijk. Er waren deviezen beperkingen, je kon maar niet zo naar de bank gaan en vreemd geld kopen. Daar was toestemming voor nodig en de weinige buitenlandse valuta was nodig voor andere, dringender zaken. In 1946 en 1947 waren er enkele uitwisselingsprogramma's met Engeland. De deelnemers mochten echter niet meer dan fl. 10, aan Engels geld meenemen en moesten verder geheel verzorgd worden door de gastheren. De reiskosten waren natuurlijk voor eigen rekening. Een trein-boot retour Amsterdam CS / London - Liverpoolstreet Station kostte toen fl. 110,--. Dat lijkt nu niet veel maar het maandsalaris van een 21-jarige bedroeg toen fl. 75,-- !!!! Het gemiddelde maandloon voor kostwinners met een gezin was meestal niet veel hoger dan fl. 150,-- Het is dus geen wonder dat er ook toen weinig werd gereisd.(6)

Toch kon Nederland deelnemen aan de Wereldjamboree in Moisson, Frankrijk in 1947, de eerste na de Tweede Wereldoorlog, toen de regering bereid bleek om daarvoor deviezen beschikbaar te stellen.

HET INTERNATIONALE BREEKT DOOR.

Meer nog dan de Eerste Wereldoorlog had de Tweede de mensen met de neus op de feiten gedrukt. Het nationalisme van de Duitse Nationaal Socialisten (de Nazi's) en hun handlangers had in diverse landen geleid tot veel ellende en miljoenen doden en dit keer niet, zoals in 1914-1918, alleen aan de fronten. Door de bombardementen en de concentratiekampen waren ook miljoenen burgers omgekomen. Als de Euro-

peanen - inclusief de Duitsers - ergens van overtuigd waren dan was het wel het feit dat het nationalisme, in welke vorm dan ook, levensgevaarlijk was. Het was dan ook niet verbazingwekkend dat er een streven naar eenheid ontstond. De Europese Federalisten deden hun intrede. Zij wilden streven naar een Verenigd Europa. Bij duizenden werd men lid van deze club en schaarde men zich onder haar vlag, Een Groene E op een wit veld. Het aantal Nederlandse scouts dat lid werd is nooit geteld maar het moeten er velen geweest zijn die op een gegeven moment met het E insigne op het shirt liepen. Het nationalisme had voor hen afgedaan, de les was geleerd.

Op zich had de Afdeling Buitenland hiermede niets te maken. De Europese Federalisten waren een politieke, zij het bovennationale organisatie en Scouting houdt zich volgens de internationale regels buiten de politiek. En zo hoort het ook. Er werd uiteraard geen bezwaar gemaakt tegen een lidmaatschap.

Ondanks de algemene armoede en bezuinigingen tijdens de jaren van de wederopbouw van een verwoest en leeggeroofd land zagen de NPV en de KV in 1950 kans reeds weer een Nationaal Kamp te organiseren op Gilwell Ada's Hoeve te Ommen. De Afdeling Buitenland kon kleine buitenlandse contingents uitnodigen. Ook Scouts van de British Scouts in Western Europe, en de Canadian Red Patch & Maple Leaf Districts in Duitsland namen deel. Zij brachten enkele DP Scouts mee en wat Duitse scouts. Enkele andere Duitse padvindsters zagen kans illegaal over de zwaar bewaakte grens te komen en mochten aan het kamp deelnemen. De meesten werden echter aan de grens opgepakt en weer teruggezonden. De Afdeling Buitenland had het er druk mee, maar van de illegale Duitsers wist men officieel niets. (7)

TERUG NAAR HET NORMALE MAAR TOCH ANDERS

In het begin van de vijftiger jaren werd het leven in Nederland weer wat normaler. De distributie van levensbehoeften en textiel liep af. In scouting konden weer tenten, shirts en broeken gekocht worden. De hoed in 1955 voor een deel vervangen door de baret. De regering hief de deviezenbeperkingen op, men kon weer naar de bank gaan om vreemd geld te kopen en dus kon men naar het buitenland reizen. De Afdeling Buitenland belastte zich weer met de uitzending van een Nederlands

Contingent naar de 7^e Wereldjamboree van 1951 in het Oostenrijkse Bad Ischl, in 1955 naar de 8ste in Niagara-on-the-Lake in Canada en de 9^e in Sutton Coldfield in Engeland. Dit was de JIM., de combinatie van de Jubileumjamboree, Indaba and (Rover) Moot, waarmee het Vijftigjarig bestaan van Scouting werd gevierd. Er zouden nog vele Jamborees volgen voor in 1973 Scouting Nederland ontstond.

EMIGRANTEN.

Kort na de Bevrijding werd de eenheid van de Geallieerden, die Nazi Duitsland hadden verslagen, verbroken en ontstonden conflicten tussen de Sovjet Unie en de Westelijke Wereld, de z.g. Koude Oorlog. Soms leek het er op of de Derde Wereldoorlog ieder ogenblik kon beginnen. Er waren Nederlanders die dit niet wilden afwachten en een goed heenkomen zochten. Anderen waren de na de Bevrijding heersende armoede zat en zochten voor zichzelf en hun kinderen een betere toekomst in een ander land. Duizenden emigreerden daarom naar verre landen als Canada, Australië, New Zealand en - in mindere mate - ook Zuid-Afrika en de Verenigde Staten. In de vele gezinnen bevonden zich ook leden van de Beweging. De Afdeling Buitenland verzocht de ADC'en B er bij de groepsleiders op aan te dringen opgave te doen van welpen, verkenners, voortrekkers en leiders die emigreerden. Behalve de normale International Letter of Introduction kregen zij dan ook documentatie mee waaruit bleek dat zij gerechtigd waren de insignes als 3^e, 2^e en 1^e klasse of Kroonverkenners te dragen, bij de welpen de 1^e en 2^e ster etc. etc. en de Gilwell certificaten werden extra gewaarmerkt. Bovendien werden hun bestemmingen doorgegeven aan de Afdelingen Buitenland van het opnemende land. Aldaar aangekomen werden zij dan opgevangen.(8)

OVERZEESTE GEBIEDSDELEN.

Terwijl aldus duizenden Nederland verlieten waren er ook duizenden die terugkeerden, nl uit het voormalige Nederlands Indië dat inmiddels Indonesië was gaan heten. Hieronder waren ook vele Scouts van de Vereniging de Nederlands Indische Padvinders - NIPV. Daar deze vereniging feitelijk een onderdeel was van de NPV en dezelfde regels en insignes gebruikten pasten zij zich makkelijk aan en werden zij zonder problemen opgenomen in zowel de NPV als de KV.

Ook kwamen er in die tijd wel personen uit Suriname of de Nederlandse Antillen naar Nederland om hier te studeren of anderszins opgeleid te worden. Hun aantal was gering, De scouts onder hen vonden onmiddellijk aansluiting bij zowel de NPV en de KV en ook voor hen gaf dit weinig moeilijkheden daar de 'open' en de RK organisaties in deze gebieden onderdelen waren van de Nederlandse.

Het bezitten van koloniën was intussen, na de oorlog - internationaal gezien - niet netjes meer. Er was geen land dat niet probeerde er af te komen door ze de onafhankelijkheid te schenken. Zo werd in 1975 Suriname de onafhankelijkheid opgedrongen. Een heleboel bewoners van dit land waren het er niet mee eens en - daar zij Nederlandse paspoorten bezaten - kwamen zij naar Nederland en wel zo dat op de Dag van de Onafhankelijkheid bijna een derde deel van de bevolking (100.000) zich in Nederland bevond en zich voor het grootste deel had gevestigd in de Amsterdam Bijlmermeer, spottend wel 'De Tweede Republiek Suriname' genoemd. Nu was (en is) Scouting in Suriname zeer populair. Dit wetende hadden de in de Bijlmer en elders werkende groepen vele nieuwe leden verwacht. Dit werd een grote teleurstelling. De groepen merkten wel dat er - vooral in de zomer - Surinaamse kinderen en ook ouders op afstand hun activiteiten gadesloegen. Een enkele volwassene meldde zich als leider en ook wel enkele verkenners of welpen. Maar de verwachte grote toe-

loop werd het niet en bovendien verdwenen de meeste soms weer snel. Nader onderzoek bracht aan het licht dat de verschillen te groot waren. In de chaotische eerste jaren (na de fusie van 1973) van Scouting Nederland was er zoveel veranderd dat het in vele opzichten niet meer leek op de gang van zaken in de oude NPV en KV terwijl in Suriname men zich nog strikt hield aan de NPV en KV regels. Ook onder de Surinaamse ouders waren heel veel oud leden. Deze keken de kat eerst uit de boom voor zij hun kinderen lid lieten worden van Scouting Nederland. Het bleek al spoedig dat zij in het Scouting dat zij in Nederland aantreffen niets meer herkende van wat zij gewend waren. Het was ze vreemd. Zij zagen het meer als een willekeurige jeugdclub die aan een 'verwaterd Scouting' deed. Waarop plaatselijk pogingen werden ondernomen met Surinaamse leiders aparte Surinaamse groepen op te richten. Hetgeen jammerlijk mislukte. Hier heeft Scouting Nederland indertijd wel de bus gemist.

Wellicht ook op ander gebied. Suriname is, als bekend, arm. Ook het Surinaamse Scouting. Alles ontbreekt zelfs de Wereldinsignes zijn te duur voor ze en ze werken met primitief bedrukte lapjes. Het is triest dat we ze na de onafhankelijkheid in de steek hebben gelaten. Zij voelen het zo en hebben wel gelijk. Ze hanteren nog steeds de oude NPV regels en zijn dolgelukkig als ze oude handboeken van voor 1973 mogen ontvangen. Er is een actie onder oud-leden in Nederland om ze die te doen toekomen, maar ook Scouting Nederland zou zich hier achter moeten opstellen en via de bladen er de aandacht op moeten vestigen.

DP EN EXIL SCOUTS.

Met het probleem van de Displaced Persons Scouts, later Exil Scouts, als omschreven in Hoofdstuk 1 van 'THE UNDAUNTED' had de Afdeling Buitenland niet zoveel te maken. Het in Hoofdstuk 1 van "THE UNDAUNTED" beschreven "drama" van de Exil scouts tijdens de 18^e Wereldconferentie WOSM in Olivaros/Portugal (Nederland was voorzitter) werd aanvankelijk ook in Nederland niet goed begrepen. Door de 'lagere' medewerkers van Afdeling Buitenland, die contacten onderhielden met de DP of Exil Scouts, werd overigens luid geprotesteerd. Tevergeefs, zij hadden hun mond maar te houden.

In Nederland waren er n.l. niet zoveel DP scouts terechtgekomen. Zo zij kwamen waren hun aantallen te gering om eigen "nationale" groepen te vormen en dus werden zij opgenomen door de Nederlandse groepen. Dit veranderende pas in 1955 toen het Hongaarse volk een mislukte poging ondernam om het communistische regime omver te werpen. Duizenden Hongaren kwamen toen naar Nederland en hoewel niet

allen hier bleven, werden er door hen toch een paar Hongaarse groepen opgericht. Deze werden uitgenodigd tot de Nederlandse organisatie toe te treden doch daar zij weigerden gehoor te geven aan de door de Wereldorganisatie gestelde regels deden zij dit dus niet. En bleven zij hun Exil Beweging trouw. Dit werd betreurd doch men sloot ze niet geheel uit en hielp ze dus wel terwijl er plaatselijk contacten bestonden met de plaatselijke Nederlandse groepen. Verder was er nog een tijdje een Tsjecho-Slowaakse groep. Tenslotte kwamen de Vietnamezen. Deze hadden geen eigen Exil organisatie en de groep sloot zich aan bij Scouting Nederland.

DE GASTARBEIDERS.

In de zestiger jaren kwamen er ook 'gastarbeiders' naar Nederland. Eerst Portugezen, Spanjaarden en Italianen. Later Joegoslaven en nog veel later Turken en Marokkanen. Van de eerste drie waren er maar weinig die hun gezinnen meebrachten. Het is bekend dat onder de Portugezen en Italianen er enkele volwassenen en oudere jongens waren die - meestal voorzien van een Letter of Introduction - als scout werden erkend en zonder meer werden opgenomen in Nederlandse groepen. (Een Rotterdamse Groep kreeg op die manier een Portugese vaandrig, die later hopman werd en nog later groepsleider.) Bij de Joegoslaven lag het iets gecompliceerder. Er was Scouting in hun land maar dit kon geen deel uitmaken van de Wereldbeweging (zie het Hoofdstuk Joegoslavië in THE UNDAUNTED). Het is echter bekend dat Joegoslavische scouts en een paar leiders toetraden tot Nederlandse groepen. Bij dit alles speelde de Afdeling Buitenland een niet onbelangrijke rol doch het meeste werk werd op plaatselijk niveau hoofdzakelijk verricht door de ADC B en zijn medewerkers.

Tenslotte kwamen dan de Turken. Aanvankelijk alleen mannen die werden ondergebracht in kampen vaak vlak bij hun werk. In het begin vooral in de grote steden. In Amsterdam-Noord bv bij de scheepswerven. Men zag ze dan op zaterdag en zondag in groepjes door de straten slenteren. Daar er in Turkije een NSO bestond werd van de gedachte uitgegaan dat er zich wellicht leiders of voortrekkers onder deze mensen konden bevinden. Ondanks de taal moeilijkheden werd er contact gezocht doch al spoedig bleek dat deze mensen nog nooit van scouting hadden gehoord. Er werd contact gezocht met de Turkse Beweging en er werd gevraagd of men kon aangeven of er scouts onder deze mensen waren. Antwoord werd nimmer ontvangen. (9)

Toen wat later de Turken en ook de Marokkanen hun gezinnen mochten laten overkomen ging men er ook weer van uit dat het zou kunnen zijn dat zich speciaal onder de kinderen scouts zouden kunnen bevinden die men zou kunnen opvangen in de groepen zodat zij op die manier wat sneller in de gemeenschap zouden kunnen worden opgenomen. Er werd weer met Turken en ook met Marokkanen, vooral geestelijke leiders, gesproken maar er was weinig begrip. en tegemoetkoming. (10)

Pas in de jaren negentig zou het lukken om enkele groepen van tweede generatie Turken en Marokkanen op te richten. Gevreesd moet worden dat Scouting hier toch wat te weinig heeft ondernomen.

HET WERELDINSIGNE.

Zoals bekend had in vroeger jaren iedere nationale organisatie zijn eigen embleem en eigen installatieteken. Alles in een model gebaseerd van de internationale pijlkop (Arrowhead). Er waren soms heel mooie exemplaren bij en verzamelaars waren er dol op. Toen na 1945 men meer en meer een afkeer kreeg van het nationalisme en ook in Scouting het internationalisme meer en meer op de voorgrond kwam gingen er, vooral in de 'international circle' in de NPV, stemmen op of - in dit kader - niet beter zou zijn één internationaal embleem en installatieteken in te voeren ter vervanging van de nationale. Het was de Nederlandse Hoofdcmissaris NPV - tevens AHKC B - Jan Volkmaars, die, als voorzitter van de 18e Wereldconferentie van 1961 in Portugal het voorstel deed om voor alle organisatie één embleem en installatieteken in te voeren om zo meer de nadruk te leggen op de wereld eenheid van scouting en tevens op de kosten te besparen.

Er waren voor- en tegenstanders. Er waren er die iets nationaals wilden handhaven, anderen wilden hun vaak kunstzinnige en mooie insignes niet opgeven. Er werd langdurig over de gediscuteerd en tenslotte werd er een compromis bereikt. Het Wereldinsigne zou door allen gedragen worden doch - indien men dit wilde - kon daarnaast ook het eigen installatieteken of embleem gehandhaafd blijven. Zo werd pas tijdens de 22ste Wereldconferentie van 1969 te Helsinki de knoop doorgemaakt en het Wereldinsigne officieel ingevoerd. Vele landen gingen er meteen toe over maar Nederland - de initiatiefnemer - dus NIET. Men verkeerde hier in de moeilijke aanloop tot de fusie tot Scouting Nederland (1973) waar de meisjes organisaties eerst niet doch later wel bij betrokken waren. Voor de lieve vrede moest er dus een installatieteken komen bestaande uit een combinatie van Pijlkop en Klaverblad en was het wat bezwaarlijk om het Wereldembleem meteen in te voeren. Het Wereldembleem was dan ook lange tijd niet verkrijgbaar in de Nederlandse Scout Shop. Wat er toe leidde dat vele verkennersleiders ze in het buitenland kochten en ze door hun jongens lieten dragen. Waarna de Scout Shop bakzijl haalde.

NEDERLAND 1973 EN DAARNA.

Voor het verbod van 1941 waren daar de grote NPV, de kleine NCVP = Nederlandsche Christelijke Vereeniging van Padvinders en de kleine KV = Katholieke Verkenners. De laatsten hadden zich in 1937 - wel pas na de Jamboree - in opdracht van de bisschoppen moeten afscheiden van de NPV. Ze werkten samen in de Nationale Padvinders Raad, die door de Wereldbeweging werd erkend. Reeds tijdens het illegaal voortbestaan gingen er - vooral bij de jongeren die na de Bevrijding oud genoeg zouden zijn om leiders te worden - stemmen op dat er na de Bevrijding één Nationale Scouting Organisatie zou moeten komen. Vanaf de zomer van 1945 werden dan ook besprekingen gevoerd en de zaak was bijna rond toen de bisschoppen opnieuw een spaak in het wil staken. De Katholieke Verkenners werd verboden op te

gaan in één NSO. (11) Dit gaf protest en sommige KV'ers stapten over naar de NPV. (De NCVP fuseerde wel met de NPV en men ging samen door onder de naam NPV)

Bij velen bleef het streven naar eenheid echter bestaan. (Het zou hier, in het kader van het internationale, te ver gaan om in te veel details te treden.) Mede onder financiële druk van de regering (Minister Mej. Klompé, die dreigde de subsidie kraan dicht te draaien) kwam de fusie tot stand en op 6 januari 1973 kwam Scouting Nederland tot stand. De grote fout was dat men verzuimde eerst goede Spelregels op te stellen. De Hoofdkwartieren van de 'open' NPV de 'gesloten' KV maar ook die van het 'open' NPG en de 'gesloten' NG werden samengevoegd en het werd een chaos. Velen hadden hiermede hun sedert de Bezetting gekoesterde ideaal bereikt doch op andere wijze dan hun bedoeling was geweest. Anderen wilden het niet aanvaarden en liepen boos weg. Vele goede leiders en leidsters gingen op die manier voor Scouting verloren en zouden verder als buitenstaanders hun kritiek niet onder stoelen of banken steken. Hun plaatsen werden veelal ingenomen door onbekende "eendagsvliegen" met de meest revolutionaire ideeën zoals afschaffen van uniformen, insignes etc. etc. Deze moesten dan weer bestreden worden door de blijvers, die zich door de weglopers lelijk in de steek gelaten voelden omdat zij er van overtuigd waren dat dit allemaal niet had behoeven te gebeuren als iedereen trouw op zijn plaats was gebleven. Kortom de begin jaren van SN waren lichtelijk chaotisch. De twee meisjesorganisaties NPG en NG werden als het ware weggevaagd onder het mannelijk geweld en ook dat had voorkomen kunnen worden door niet weg te lopen.

AFDELING BUITENLAND WORDT AFDELING INTERNATIONALE ZAKEN.

De Afdelingen Buitenland van de Vier werden ook samengevoegd maar van de oorspronkelijke, ervaren medewerkers in de hogere regionen bleven er niet veel over. Ook niet in de districten. De lageren probeerden het werk zo goed mogelijk voort te zetten, moesten met niet ervaren mensen werken en voelden zich ook hopeloos in de steek gelaten door de weglopers. In het Buitenland begreep men niet veel van de situatie en de contacten verslaptten. De Wereldbureaus WOSM en WAGGGS verkeerden ook in onzekerheid en er is een periode geweest waarin Scouting Nederland zelfs geen deel meer uitmaakte van WOSM daar het geschorst werd omdat het niet meer voldeed aan de bepaalde, vastgestelde internationale regels. SN verzweg dit voor de achterban. Inmiddels was veel te veel afgeschaft in een poging tot vernieuwing van het Nederlandse Scouting. Ranginsignes, onderscheidingen en vele functies verdwenen. Ook de naam AFDELING BUITENLAND verdween en werd vervangen door Afdeling Internationale Zaken. De titels AHKC-Buitenland werden vervangen door Internationaal Commissaris WOSM resp. WAGGGS. De ADC's-B verdwenen. Later zouden in hun plaats per district Internationale Contactpersonen worden aangesteld die nooit de bevoegdheden en de mogelijkheden kregen van hun voorgangers. Het strakke geordende was echter weg, alles was veel losser geworden en iedereen deed maar wat als men al wat deed. Pas toen de personen met ervaring weer de overhand kregen kwam er weer orde en regelmaat en werden de beschadigde verbindingen met het buitenland en WOSM en WAGGGS weer enigermate hersteld.

Pas veel later zou er weer orde geschapen worden en werden bv de Internationale Contactpersonen omstreeks 1988 afgeschaft omdat het systeem niet werkte.

En dat alles in een periode waarin het reizen naar en het kamperen in het buitenland, door de toegenomen welvaart, een behoorlijke omvang aannam. Velen trokken naar het buitenland zonder enige steun en voorlichting, zonder ook de vereiste International Letter of Introduction en keken dan gek op dat de ontvangst maar koeltjes was. Ook werd er veel te weinig aandacht besteed aan de voorlichting betreffende het Internationale karakter van de Beweging. Jongens en meisjes maar ook leiders en leidsters hadden veelal geen idee dat zij lid waren van Wereldorganisaties. Op de sterk verwaterde leiderstraining werd hieraan zo goed als geen aandacht meer besteed.

DE VAL VAN HET IJZEREN GORDIJN.

Vanaf 1946 leefde men in de schaduw van de Koude Oorlog tussen het communistische blok en het z.g. Vrije Westen en er waren perioden dat men 's avonds naar bed ging zonder de zekerheid dat men de volgende ochtend nog zou kunnen opstaan of dat men atomische gesplitst zou zijn.

In landen als Nederland, waar men dus geen Exil Groepen van Oost en Centraal Europese herkomst kende, waren de DP of Exil scouts sedert 1961 al lang vergeten. Als men sprak over Russische, Hongaarse of ander padvinders dan waren er zelf medewerkers van de Afdeling Buitenland en later de Afdeling Internationale Zaken, die je stomverbaasd aankeken en beweerden dat zulke scouts in het geheel niet bestonden. Uiteraard was scouting verboden in de landen achter het IJzeren Gordijn. Het werd er zelfs vervolgd en soms letterlijk in bloed gesmoord en met wortel en tak uitgeroeid. Dat laatste dachten in ieder geval ook de communistische machthebbers. (Zie THE UNDAUNTED, alle hoofdstukken). Niets was minder waar. Er waren er altijd wel die kans hadden gezien aan de vervolgingen, de strafkampen of heropvoedingskampen te ontsnappen of die - tijdens mildere perioden - weer in vrijheid waren gesteld. Zij bleven de idealen van scouting in hun hart koesteren en ondanks de gevaren. Op verraad en infiltratie en daarop volgende arrestatie en erger moest men altijd bedacht zijn. Sommigen onderhielden - in de ogen van de machthebbers illegale - onderlinge contacten. Daar het Spel niet gespeeld mocht en kon worden kwam de nadruk veel meer te liggen op de ideële kant van Scouting. In sommige landen vierden kleine groepjes vertrouwden jaarlijks nog altijd Denkdag of kwamen zij op St Jorisdag (23 april) bijeen op een geheime plaats - meestal in kerken - om hun Belofte te hernieuwen. Zij snakten naar Scouting en naar contact met het vrije Scouting.

In tegenstelling tot de laatste jaren schaamde men er zich vroeger niet voor om er openlijk voor uit te komen dat men tot Scouting behoorde, o.a. door het dragen van een z.g. burgerinsigne. Scout en 'oud scouts', behorende tot het personeel van Westelijke Ambassades en andere vertegenwoordigingen, gevestigd in de communistische landen, deden dit dan ook principieel. Ook anderen, die voor werkzaamheden achter het IJzeren Gordijn moesten zijn deden het, zo ook veel scouts en 'oud scouts' onder de vrachtautochauffeurs. Het kon dan gebeuren dat zij werden aangesproken door iemand die ze toefluisterde dat ook hij of zij scout was. Soms ging dit vergezeld van een snelle linkerhanddruk. Zo ontstonden er toch wel contacten. Brieven werden geschreven en door vrachtautochauffeurs meegenomen en afgeleverd. Ook in Nederland waren bij dit verkeer enkelen betrokken, die dit echter vaak niet van elkaar

wisten omdat - voor de veiligheid van de partner in het oosten - hierover beter niet gesproken kon worden. Enkele leden van de Wereldbureaus werden op de hoogte gehouden doch het ging meestal buiten de afdeling IZ om.

Eind tachtiger jaren kwam er wat meer vrijheid achter het IJzeren Gordijn. Men leze het Hongaarse Hoofdstuk van THE UNDAUNTED om een indruk te krijgen hoe bv de Hongaren zich voorbereidden om Scouting weer in het openbaar te brengen. Zij wisten dat het faliekant verkeerd zou kunnen aflopen, dat ze gearresteerd zouden kunnen worden wegens het opnieuw oprichten van een officieel verboden organisatie. Daarom stelden zij hun contacten in het westen op de hoogte van wat zijn van plan waren. Zou het verkeerd lopen dan konden die de westerse pers inlichten. Aandacht van de westerse pers kon de gevolgen voor gearresteerden soms verzachten. Het contact van de Hongaren in Nederland speelde dit alles weer door aan enkele vrouwen in Scouting Nederland en aan het Wereldbureau. Ook dit kan beschouwd worden als Internationaal Werk.

WOSM EN WAGGGS.

Zoals uitvoerig behandeld in alle hoofdstukken van THE UNDAUNTED kwam de Ommekeer (of Die Wende) in het Oosten als een grote verrassing. Voor de betrokken volken maar ook voor de Westerse Wereld en dus ook voor de Wereldbureaus WOSM en WAGGGS en de westerse NSO's. Men was hier niet op voorbereid.

De Wereld Bureaus WOSM en WAGGGS belegden een spoedvergadering van de Wereldcomités en de Europese International Commissioners. Deze werd gehouden op het Wereldbureau van de WOSM te Genève op 3 en 4 februari 1990. Thijs Stoffer, Internationaal Commissaris WOSM (maar tevens voorzitter van de European Scout Committee) en Marianne van Marschalkerweerd, Internationaal Commissaris WAGGGS vertegenwoordigden Scouting Nederland. THE FORGOTTEN MOVEMENTS van ondergetekende was één van de basis stukken voor de vergadering en de schrijver was aanwezig als 'historisch adviseur' van Dr. Jacques Moreillon, de Secretaris Generaal van de WOSM. Iedere Westerse organisatie kreeg één van herleefde organisaties toegewezen en zoals bekend werd dit voor Nederland Tsjecho-Slowakije. Op den duur kwam het Oost-West Team tot stand dat enorm veel goed werk heeft verzet in Tsjechië zowel als Slowakije.

Het jammer is echter dat de achterban in Nederland hierover slecht werd ingelicht. Als men de beschikking heeft over niet alleen de rapporten van WOSM en WAGGGS maar ook regelmatig de bladen uit de omringende landen mag ontvangen, dan valt het op dat in de bladen van Scouting Nederland maar heel weinig aandacht werd en wordt besteed aan Oost en Centraal Europa en het belangrijke werk dat daar ook door Nederlanders de afgelopen 11 jaar werd/wordt verricht. Dit is weer eens een gemiste kans om de Internationale Aspecten van Scouting onder de aandacht van de leden te brengen.

© Piet J. Kroonenberg, Amsterdam, niet gedateerd.

VOETNOTEN.

1. Dit laatste zou pas veranderen toen in 1914 de eerste Belgische vluchtelingen in Nederland arriveerden, die hun belevenissen met de Duitsers vertelden waardoor men in Nederland meer anti Duits werd en men de Britten met andere ogen ging bekijken.
2. Prins Hendrik (19/04/1876 - 03/07/1934), echtgenoot van Koningin Wilhelmina (31/08/1880 - 29/11/1962), was van het begin af aan zeer geïnteresseerd in Scouting. Hij verleende zijn steun doch liet niet na duidelijk te laten blijken dat hij voorstander was van één Nationale Scouting Organisatie per land, volgens B-P's systeem. Hij trad op als bemiddelaar tussen de NPO en de NPB. De ontwikkeling van de NPB verliep wat stroef. Het zelf bedachte spel systeem werkte niet zo best en het gebeurde dan ook de NPB leiders op de duur aan het NPO systeem de voorkeur gaven en met hun groepen overstapten naar de NPO. Het lukte de Prins om de besturen van beide organisaties om de tafel te krijgen. Dit resulteerde, na veel voorbereidingen, in een vergadering te Utrecht op 11 december 1915 onder prinselijk voorzitterschap. Besloten werd tot een fusie en zo ontstond op die dag de Vereeniging de Nederlandsche Padvinders die tot 6 januari 1973 zou bestaan en bekend werd onder de - niet geheel logische afkorting - NPV. De NPV hanteerde B-P's systeem volledig.
Prins Hendrik legde de Belofte af. Hij verscheen - altijd in uniform - bij alle nationale bijeenkomsten, wedstrijden en kampen en werd zeer populair bij de scouts. Hij was de eerste, zeer werkzame Koninklijke Commissaris van de NPV en bleef dit tot zijn dood in 1934.
3. De Duitse padvinders werden wel uitgenodigd maar geadviseerd toch maar niet te komen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog was voor het eerst in de geschiedenis namelijk ook de burgerbevolking ver achter de fronten betrokken geraakt bij de oorlog. Duitse luchtschepen (Zeppelin's) en later zelfs - nu - primitief aandoende vliegtuigen hadden enkele Engelse kustplaatsen en de Londense woonwijken met bommen bestookt. Verder hadden Duitse oorlogsschepen Britse Noordzeehavenplaatsen beschoten. Er waren vele slachtoffers onder de burgerbevolking gevallen. Bovendien was er zo goed als geen Brits gezin waarin niet een lid was gesneuveld aan de fronten. Men was dus bang dat als Duitse padvinders zouden deelnemen aan de Jamboree dit tot problemen met de bevolking zou leiden.
4. Dit mag nu allemaal heel overdreven lijken maar het was in die tijd toch echt noodzakelijk om de regels strak te hanteren. Het Duitse Scouting (zie Hoofdstuk 1 van THE UNDAUNTED) had er bewust voor gekozen geen deel uit te maken van de Internationale Beweging. Het was bovendien door interne ruzies zeer versplinterd. (Toen Adolf Hitler in 1933 aan de macht kwam en de éénpartijstaat stichtte, moesten meer dan 40 Pfadfinder Vereinen worden ontbonden en verboden.) Sommigen hiervan stonden op zich al heel dicht bij de rassen theorieën van de Nazi's en lieten bv geen Joodse of gekleurde jongens in hun Pfadfinderei toe. Toch probeerden sommigen in het buitenland de

indruk te wekken alsof zij door de Internationale Beweging erkende leden waren. Dit mislukte dus dankzij de genomen maatregelen, die beschermend werkten.

Speciaal in de jaren 1930-1940 probeerden de Nationaal Socialisten van Adolf Hitler in Duitsland het Wereld Scouting te infiltreren. De uniformen van de Hitler Jugend waren kopieën van de Scouting uniformen en buitenstaanders, maar ook wel insiders werden op deze wijze vaak misleid omdat de dragers hiervan zich vaak uitgaven als Scouts. (Zie ook Hoofdstuk I van THE UN-DAUNTED)

Dan had Scouting ook nog een bepaalde aantrekkingskracht op personen die met minder goede bedoelingen toetraden en seksueel misbruik maakten van de kinderen. Zij werden dan verwijderd maar trachtten zich ook daarna voor scout uit te geven. Het is bv in de Brabantse en Limburgse grensgebieden wel voorgekomen dat leiders en voortrekkers, die door hun seksuele handelingen uit de NPV waren verwijderd, de grens overtrokken en trachtten aansluiting te vinden bij een Vlaamse groep. Zonder Letter of Introduction lukte dit echter zelden of nooit.

5. Waar zeker geen tekort aan was waren nieuwe leden. De Scouts hadden door hun werk en optreden tijdens de Bevrijdingsperiode een zeer grote populariteit verworven die niet onderdeed voor die van 1937. Bovendien was daar de opluchting van het weer VRIJ zijn na zovele bange, onzekere jaren. Vrij ook in de keuze waarvan je lid wilde worden. Er was echter een groot tekort aan leiders. Ze waren door de oorlog verstrooid geraakt, sommigen keerden nooit terug. Anderen moesten in militaire dienst, als ze dat al niet waren, en werden uitgezonden naar Indonesië.
6. In de jaren voor de oorlog en de eerste jaren na de Bevrijding brachten de meeste schoolkinderen hun schoolvakanties door "voor de deur". Ook met de ouders ging men niet met vakantie, hoogstens een logeerpunt bij grootouders of familie elders. Wie verkenner was had nog geluk. Een zomerkamp in het binnenland was al iets fantastisch waar het hele jaar naar werd uitgekeken en waarvoor het hele jaar werd gespaard. Ook door de leiders! Want het zomerkamp was meteen "de vakantie van het jaar". De leiders, die jaarlijkse niet meer vakantie hadden dan veertien dagen maar in feite slechts twee keer 5 werkdagen en twee keer de zaterdagmorgen. (Snipperdagen waren onbekend.) gaven deze dagen volledig aan het zomerkamp van twee weken. Dit alles bij voorkeur op een plaats die per fiets te bereiken was. Het hoogtepunt van het jaar, maar voor vele ouders toch nog een hele opgave. Pas tegen het einde van de vijftiger jaren werd alles wat makkelijker. Er waren wat loon explosies. De eerste particuliere auto's deden hun intrede. De actieradius van de gezinnen werd vergroot. De ouders namen hun kinderen mee naar het buitenland waar men ging kamperen. Helemaal naar de Belgische Ardennen of zelfs wel Luxemburg! Dit gaf wel moeilijkheden, ook voor Scouting. Het dreigde zelfs de ondergang te worden van de zomerkampen. Geld kon immers maar één keer worden uitgegeven en dus kon het zoontje niet meer mee op zomerkamp! Gevolg was dat het aantal deelnemers aan de zomerkampen op de duur fors terugliep, de kosten daardoor stegen en besloten moest worden om bv slechts 7 dagen op kamp te gaan.
7. Duitsland was Bezet Gebied. De Britse Zone grensde aan Nederland.

- 7 A Zoals uitvoerig omschreven in THE UNDAUNTED hadden Adolf Hitler en zijn Nationaal Socialisten (de Nazi's) grote bezwaren tegen Scouting, Na de machtsovername van januari 1933 en de instelling van de één partij staat werden eerst de (N.B.) ca 40 "open" scouting organisaties verboden of overgenomen door de Hitler Jugend. De protestantse beweging volgde kort daarop. De katholieke pas in 1938. Al was de laatste het werken al wel zo goed als onmogelijk gemaakt. Let wel, zoals ook in THE UNDAUNTED vermeld waren de Duitsers geen lid van de Wereld Organisatie.

In 1945 kwam het Duitse Scouting weer tot leven. In het kader van de 'wederopvoeding van het Duitse Volk' werd dit vooral door de Amerikanen aangemoedigd. De Britten namen een wat meer afwachtende houding aan doch hielpen de Duitsers scouts wel. Ze organiseerden cursussen voor Duitse leiders. Er waren taalproblemen. De Britten wisten dat er onder de Nederlandse scouts leiders waren die kans zagen zich zowel in het Engels als het Duits verstaanbaar te maken, zij het dat het er niet zoveel waren als in deze tijd (2001). In het kader van de Wereld Broederschap van Padvinders werd er dus door de Britten, via de officiële weg - dus Afdeling Buitenland in Den Haag - een beroep gedaan op het Nederlandse scouting om Gilwell trainers te leveren of minstens goede tolken. Zeker in de jaren 1945 - 1950 waren de Nederlanders niet zo erg gesteld op Duitsers in het algemeen en - ondanks de Wereld Broederschap - gold dit toch ook wel voor de scouts. Het was dus onmogelijk op het verzoek in te gaan wat de - altijd vergevingsgezinde - Britten niet begrepen, maar zij hadden dan ook geen Duitse bezetting moeten ondergaan. De Nederlandse scouts die in het Britse leger dienden verleenden hun medewerking maar uit Den Haag kwam er niemand.

- 7 B Dat is natuurlijk niet helemaal waar. Er waren wel degelijk "lagere" medewerkers van Afd. Buitenland bij betrokken. Ook scouts die bij de marechaussee en de douane dienden.
- 7 C De Afdeling Buitenland had een speciaal onderdeel dat zich met deze Britten en Canadezen bezig hield maar Amsterdam onderhield op de duur toch de meeste contacten. Sedert 1952 bezat het NPV District Amsterdam een eigen Buitencentrum op het landgoed 's Heerenduinen in het beboste duingebied bezuiden Velsen-IJmuiden en direct ten westen van de begraafplaats/crematorium Westerveld. In 1955 kwam er een nieuwe kampleider die over uitstekende contacten beschikte met Engeland en met de BSWE in Duitsland, oa persoonlijk bevriend was met de BSWE Fieldcommissioner en de leider van het BSWE Gilwell trainingscentrum (Gilrath) op de RAF luchtmachtbasis Wildenrath, net over de grens bij Herkenbosch en Vlodrop. Reeds in 1955 werd het eerste BSWE zomerkamp gehouden op het Amsterdamse Buitencentrum en zo lang dit bestond (nl tot 1963) kwamen er jaarlijkse BSWE en Canadese troepen kamperen. (In 1959 het hele Red Patch District, 7 troepen, 250 man. Overigens kwamen er ook veel troepen uit Engeland zelf.) Tot het praktische gedeelte van de Gilwell cursussen behoorden toen nog zeer zware Eerste Klasse Hikes. Voor dit gedeelte van de

BSWE Gilwell cursussen vormde het Amsterdamse Buitencentrum vaak het uitgangspunt en werd gebruik van de eerste klasse hikes die beschikbaar werden gesteld door het NPV District Haarlem.

Volgens de nog altijd zeer geldige (en ook in de periode na de oorlog echt nodige) strenge voorschriften moesten de contacten met het buitenland nog steeds gelegd worden via de Afdelingen Buitenland van de Nationale Hoofdkwartieren van de betrokken scouting organisaties. Indien dus een BSWE troep een zomerkamp wilde houden op het Amsterdamse Buitencentrum dan diende de aanvraag om een kampeervergunning te worden gezonden aan BSWE HQ in Duitsland, die het doorgaf aan de Afdeling Buitenland van het Hoofdkwartier van de Scout Association in London. Daar moest het gefiatteerd worden en doorgezonden naar Den Haag, die de aanvraag weer zond naar het Districts Hoofdkwartier van Amsterdam. De Amsterdamse ADC-Buitenland (in dit geval de DC) nam het door met de kampleider. Een terreintje werd gereserveerd, de vergunning uitgeschreven, door de ADC-B gefiatteerd, doorgezonden naar de AHKC-B in Den Haag, die hem doorgaf aan London waarop het document dan per veldpost terechtkwam op het HK BSWE en tenslotte bij de leider van de betreffende troep.

Dit was wel zeer gecompliceerd. De Britten gaven BSWE een eigen status, die ook de Canadezen omsloot. De (beroeps) Fieldcommissioner, belast met de leiding en Gilwell training van BSWE, mocht de "buitenlandse zaken" voortaan rechtstreeks afhandelen. Hoewel "burger" en geen "militair" had de Field commissioner toch de status van Hoofdofficier met alle voordelen van dien, t.w. dienstwagen, gratis benzine, ook gratis dienstreizen met transport vliegtuigen. Hij reed vaak heen en weer naar Den Haag of Amsterdam voor weekend bezoeken en overhandigde dan de kampeervergunning aanvragen. De AHKC-Buitenland Jan Volkmaars, die ook Hoofdcommissaris van de NPV was, bemerkte dat de Field commissioner en de kampleider persoonlijke vrienden waren en in overleg met de DC (ook ADC-B) van Amsterdam nam hij de kampleider op in zijn Buitenland Team met de rang van Districtsverkenner-leider-Buitenland. (DVL-B). Alle correspondentie kon toen rechtstreeks worden afgehandeld tussen de Field commissioner BSWE en de DVL-B als er maar kopieën werden gezonden aan de AHKC's-B op beide Hoofdkwartieren. Het leven werd opeens een stuk makkelijker voor alle betrokkenen.

In 1963 werd het Buitencentrum gesloten daar het plaats moest maken voor een begraafplaats. De kampleider bleef in het NPV District Amsterdam de functie van DVL-B vervullen en o.a. bleef hij landelijk belast met het contact met de Britten en Canadezen in Duitsland. Dit tot de fusie van 6 januari 1973 waaruit Scouting Nederland ontstond waarna hij medewerker werd van Scouting Nederlands Internationale Zaken.

8. Vele organisaties, waaronder de Nederlandse in 1926, namen niet alleen de Britse uniform over maar ook de ranginsignes (dwz hoedpluimen, onderscheidingstekens voor patrouille leiders, vaardigheidsinsignes etc.) Voordeel hiervan was dat bij internationale contacten men onmiddellijk wist met wie men van doen had en men voelde zich veel meer thuis in een buitenlandse organi-

satie waar immers alles gelijk was aan wat men thuis gewoon was.

Dit laatste was vooral van belang toen kort na het einde van de Tweede Wereldoorlog duizenden Nederlanders naar Australië, Canada, Nieuw Zeeland en Zuid Afrika vertrokken. Hoe vreemd ook het nieuwe land mocht zijn, hoe vreemd ook de taal, een Verkenner 3^e, 2^e en 1ste Klasse was ook in die landen meteen erkend als zodanig. Van de Voortrekkers (Rover Scouts) en de leiders/leidsters en vooral de Gilwellians onder hen, wist men ook dat zij aan dezelfde eisen hadden voldaan. Ze pasten meteen in de organisatie van hun nieuwe land en dat heeft velen heel erg geholpen, want daardoor werden zij opgevangen, kregen zij soms eerder dan hun ouders een sociaal leven en heel vaak werden ze ook nog snel aan werk geholpen ook. Velen in verre landen zijn nog altijd dankbaar voor de door de Afdeling Buitenland van het NHK in Den Haag verleende diensten.

9. Dit speelde zich af in de jaren 1971-1973 toen tussen de NPV, KV, NPG en NG de fusie besprekingen plaatsvonden die tot de vorming van Scouting Nederland zouden leiden. Het was een chaotische tijd. De strakke organisatie van de vier verenigingen ging geheel verloren en op de hoofdkwartieren functioneerde niet zo erg veel meer. Waar ze nog waren moesten de ADCen-B geheel alleen handelen. Daar daarbij de juiste, internationaal overeengekomen weg niet meer kon bewandeld worden kan het zijn dat het Turkse Nationaal Hoofdkwartier derhalve nooit antwoord heeft gegeven op de brieven.
10. Scouting Nederland was toen wat beter uit de verf gekomen en de Afdeling Internationale Zaken verleende medewerking echter niet zoals men dat van de vroegere Afdeling Buitenland gewend was. Er werd echter antwoord ontvangen van zowel de Turkse als de Marokkaanse beweging. Het bleek dat in beide landen scouting toch wel beperkt bleef tot de "betere" en "rijkere" kringen in de steden en dat nu juist die mensen, die naar Nederland kwamen, daartoe niet behoorden. De meeste kwamen uit de "provincie" waar men scouting niet kende.
11. De Nederlandse bisschoppen waren nimmer enthousiast over het scouting voor jongens, dat zij maar ruw Spel vonden. In 1937 besloten zij dat het onaanvaardbaar was dat rk jongeren lid waren van verenigingen die niet werkten onder een 100% katholieke leiding. Dit gold dus ook voor de NPV. Vandaar die afscheiding. Na 1945 maakten de heren het nog bonter. Er werd opgericht de KJB. De Katholieke Jeugd Beweging. Alle bestaande jeugdverenigingen dienden hier in op te gaan, ook de Katholieke Verkenners en aan Scouting zou niets meer worden gedaan. De kerkelijke discipline kon toen al niet meer zo strak worden gehandhaafd maar won het nog wel. Zij het dat er een compromis kwam: Scouting mocht blijven bestaan echter als onderdeel van de KJB en onder de naam: Verkenners van de Katholieke Jeugd Beweging. Pas enkele jaren voor de fusie van 1973 maakte de verkenners zich weer los en werd de KV weer opgericht.
Aan de "meisjes kant" was er voor 1941 alleen het Nederlandsche Padvinders Gilde = NPG. De bisschoppen hadden zich altijd met kracht en macht verzet tegen de deelname van meisjes. Terwijl ervan meet af aan in vele landen R.-K. meisjes gidsen waren, was dit in Nederland verboden. Dit is een verhaal op zich. Pas in 1944, toen het zuiden van het land bevrijd was en het noorden de hongerwinter beleefde, waren er in het zuiden een paar dames

die, uit het verzet afkomstig, lak kregen aan deze toestand en RK meisjes gidsen in het leven riepen. Na de Bevrijding van het hele land was het ze echter toch niet mogelijk zich bij het NPG aan te sluiten en werd opgericht het de NGB = Nederlandse Gidsen Beweging die later de naam Nederlandse Gidsen kreeg.